

10 rockových desek Vildy oka

autor: Vilém Ok, Ivan Ivanov foto: archiv

TEMA

Stěžní hudební bod pro Viléma Oku je již několik let jeho kapela Bypass, se kterou nedávno vydal novou desku s názvem Černoška s obrovskými kozama. S Bypassem Ok hraje trochu jinou muziku, než na jakou jsme od něj byli zvyklí z minulosti, když inkognito ve skupinách Zikkurat, Nová rže i Pražský výběr. I to byl jeden z důvodů, proč dostal pozvání doby host této rubriky.

Co byla tvoje první zásadní deska?

Mé zásadní desky byly tři, protože jsem je dostal k zapůjčení najednou. **Pendulum** od Creedence Clearwater Revival, Nazareth – **Loud'n'Proud** a živák od Uriah Heep. Oni a potažmo moje máti rozhodli, co budu do konce života dělat.

Jakou roli v tom hrála tvoje matka?

Velmi podstatnou. Ona totiž nosila domů české bigbeatové desky – Olympic, Petra Nováka, Penosilk a tak. U těch nahrávek jsem si zpíval a máti jednoho dne řekla: "Milý Vilíku, je čas se juknout na tvůj talent." A bylo.

Vzpomeň si na svůj první rockový koncert, který s tebou zamával?

Ano. Bylo to na pražském Výstavišti, na koncertu Jirky Helekal. Tehdy tam s ním hrál Vláďa Padrtník. Byl to tak silně zážitek, že jsem se po půl hodině strašně trémou rozhodl za ním jít po koncertě do šatny. Vláďa tenkrát měl „špičku“ a moc se se mnou bavit nechtěl. Mohlo mě bejt 13 až 14 let.

Co dneska rád posloucháš a co ti v současné muzice baví a zajímá?

Zajímá mě hudba, která má v sobě energii. Samozřejmě rocková. Měže jít i o folk či jazz.

Jaký je tvůj názor na současnou českou hudební scénu, když se tam nic zajímavého?

Abych se poznal, mnohem víc sleduju anglosaskou scénu. Inspirace v rocku je tam nepoměrně větší. Například MTV – VH1. Česká média jsou dost zkostratělá a alternativní nebo tvrdé odnože rocku v nich moc neuslyšíte. Výjimky jako Radio Rockzone i Radio Beat sice potvrzují pravidlo, ale chtělo by to víc.

Jaké české nahrávky si momentálně doma používáš sám od sebe?

Momentálně žádné.

Jak vypadal tvůj rok 2008 z hlediska nových objevů?

Toho zajímavého je dost, snažím se nacházet si novéjší party, například Alter Bridge, Papa Roach, Nine Inch Nails, Live. Osobně rád poslouchám taky, u nich je zárukou dlouhodobá stabilita stylu, což je ale z hlediska invence často na škodu. Proto se například Iron Maiden do mého výběru nikdy nedostanou.

Kdyby ten výběr nebyl omezen na 10, ale dejme tomu na 20 desek, kdo ještě by se do tvého výběru dostal?

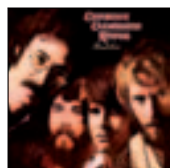
Určitě by se tam vešel Ozzy se svým albem **No Rest For The Wicked**, Guns N'Roses s **Appetite for Destruction** i Damned s první deskou.

Kdybys narazil třeba na nějaký rasistický problém, šel by sis stáhnout k ministru pro lidská práva?

Te už třeba. (smích)

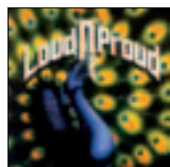

mGuide

CREEDENCE CLEARWATER REVIVAL – Pendulum (1970)

To byla moje první rocková deska, ke které jsem se dostal kolem třinácti. Přivezl ji známý rodič ze Západu a já jsem si v jejím poslechu poprvé poznal slastný pocit z hudby. Drsný a melodický zpívá John Fogertyho, ostré kytary, precizní rytmika – byl to pro mě šok v tom nejpříjemnějším slova smyslu. V roce 1975 to na mě působilo jako zjevení. A za to jsem se sápat po kytaru.

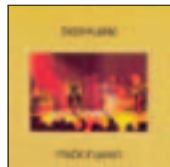
NAZARETH – Loud'n'Proud (1974)

Úvodní flák mě třeba srazil k zemi. Kupodivu píse *Love Hurts* mě tolik nebrala. Já jsem si slavný držel víc od té doby. Na týhle desce byla další tutovka. *Love Hurts* byl vlastně „kavrá“, tuším že od kapely Everly Brothers... Ve slokách byla výrazná basa. Tam jsem si poprvé začal všimnout nástroje, kterej tvrdí muziku. V podstatě bezchybná deska.

URIAH HEEP – Live 1973 (1973)

Desku, která dále prohloubila mé slastné pocity z rockové hudby, mi zapůjčil kamarád Jirka Hron. Uriah Heep mě dostali nejen svou bravurou, atmosféra koncertu mě přiměla včůla. Fláky jako *Gypsy*, *Sunrise*, *Easy Livin* nebo *Tears In My Eyes* jsou dodnes hardrockovými skvosty. Stál jsem v něm ušatý u vohuleného gramce, s oči vypoulenýma. A už mi to zůstalo.

DEEP PURPLE – Made in Japan (1972)

Live Uriáš mě tak dostal, že jsem začal absolvoval návštěvy zakázaných deskových burz. Ceny desek byly vysoké, ale na to jsem nekoukal. Peníze za užšené své věci šly tenkrát neomylně za **Made in Japan**. Nelitoval jsem. To už jsem věděl, že jsem u naprostě své tové špičky. Ten pocit, když jsem poprvé uslyšel „Smouk“ a zjeví se chlupy na rukách, budete určitě znát.

SEX PISTOLS – Never Mind the Bollocks (1977)

S příchodem Pistols jsem opustil vše, co jsem došud poslouchal. Šla z nich taková energie, což jsem přesně hledal. Revolta, neurvalost a uješené zpívání v Rotteně mě uarovaly. Poslouchal jsem i Damned, The Jam, Ramones, Dead Boys, Buzzcocks, X-Ray Spex, Ruts, 999, Television, ale pravda byla taková, že **Never Mind...** má obrovský tah od začátku do konce.

STRANGLERS – Black and White (1978)

Hutná basa, úsekný, v podstatě melodický zpívání a energie jako by obrácená dovnitř. Jo a taky černý brejle. Zkrátka jiný typ punku. Já tomu líkal art punk. Měli totiž klávesy a tím se značně odlišovali. Poase mě mrzelo, že se přiklonili k popu, i když to byl jejich přirozený vývoj. Nepochopil jsem, proč tak úspěšná kapela opouští svůj styl. Stalo se a já hledal dál.

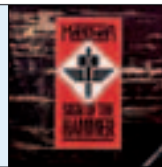
DEVO – Q: Are We Not Men? A: We Are Devo! (1978)

Na tuhle partu mě přivedl Jirka Kivka, se kterým jsem hrál v Zikkuratu. Jako ortodoxní vyznavač první punkové vlny jsem musel uznat, že jejich styl je naprosto originální. Experimentovali s aranžmami, měli jiné zvuky kytar, synťák, divné melodie a hráli dobře. Jejich verze *Satisfaction* byla skvělá. Také jsem jim vzdal poctu a udělal jsem cover verzi jejich *Mongoloida*.

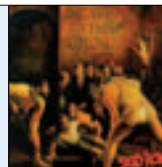
MANOWAR – Sign of the Hammer (1985)

To album bylo opravdu kladivem do škeble. Já metal moc nemusím, kvůli klišovitosti, ale tahle dobrota mě dostala. Byly tam prvky blues nebo boogie. To, co ukázali na tyhle desce, už nezapomínali. Když jsem tu desku dovalil ombernu (Michal Pavlíček – pozn. autora), i on pochvalně mruel. Ona se pak stala naší inspirací i v vzniku písničky *Ó hory, ó hory*.

SKID ROW – Slave to the Grind (1991)

Velmi cením album ve svém rocku. Sebastian Bach zpívá s naprostou jistotou, hodně bluesově a ostře. Až metalové precizní kytary, basa a škopky za ezávají jako jeden muž. Má to šavů, má to kšicht. Trouf bych si srovnat s Pistolema. Sice jiný žánr, ale nátlak je stejný. Celá deska je šleha rockovým bíem. Velká škoda, že se nepohodli. Co Bach odešel, stojí to za h....

KAREL KRYL – Bratři ku zavírej vrátka (1969)

Kdyby mě tenkrát Karel rockovou kapelu, byl by to sekce mazec a ta deska rocková JE – svou revolto. To jsem si jistě. Texty jsou tak emotivní a melancholicky tvrdé, že metají otazníky přímo do mozku. „Kecali jsme spolu jen jednou, ale i tak díky Kájě. Jeden tvůj flák právě upravuji. Samo, že v rockovém kabátku.“ Koneckond kazy, že rocke i Kryla milují, jsou všude okolo.

